

De ce-ai murit....

Val

Am fost la tata, cum vă spun,
Dădea să plouă, era vânt,
Cu niște flori ca să le pun
Și-o lumânare pe mormânt;

Alătura, îngenuncheat,
La alt mormânt, un ins rănit
Se văicărea înlăcrimat:
"De ce-ai murit, de ce-ai murit"

Se închina la cer cu jind,
Gesticula parcă lovit,
Din buze tot mișca bocind,
"De ce-ai murit, de ce-ai murit"

O lumânare pâlpâia
Lângă săracu' prăpădit,
De milă se topea și ea,
"De ce-ai murit, de ce-ai murit"

L-am ridicat de subțiori,
Privindu-mă dezamăgit
Mă întrebă de două ori,
"De ce-a murit, de ce-a murit"

"În viață dacă mai ședea,
Eram atât de fericit"
Îndurerat din cap dădea,
"De ce-a murit, de ce-a murit"

"Te înțeleg" i-am zis pios,
"E cineva foarte iubit,
Însă de plângi e de prisos,
Căci a murit, căci a murit"

"De unde dom'le(?) nici nu-l știu,
Și plâng că am dat de belea,
E fostul soț, un șantaliu,
Ce l-a avut...nevastă-mea!"

Valeriu Cercel